

Ivana Kuglerová - Niščij

Zvracel. Teplý proud mu stékal po předloktích a prosakoval mezi prsty do lepkavé břečky odpadků. Žaludeční šťávy a krev. Věděl, že umírá. Nepochyboval o tom. Pokusil se nadzvednout na loktech a tělem mu projely žhavé jehly bolesti. Zoufale se snažil zaostřit na černé linie bot, vojenských panter s vystuženou kevlarovou kostrou.

"To je on?" chladný, profesionální hlas, podbarvený mírným znechucením.

"Jo. Skoro na beton. Sice mu vyřízli implantát, ale bio-testy sedí," druhý mluvčí se vyjadřoval směsicí ruštiny a pouličního slangu.

"Sergeji?" ten první se k němu sklonil a on marně hledal v barevném kaleidoskopu vzpomínek jeho tvář.

"Měl bych tě znát?" pokusil se říct, ale hlas mu přeskakoval a skřípěl a zlomená spodní čelist vypovídala poslušnost.

"Kdo ho takhle zřídil?" zajímal se profesionál.

"Čort znajet. Tipuju, že zdравej od vás neodešel, no a tady takový, jako je voň, nemáme zrovna rádi."

Ten první si povzdechl, skoro smutně, a Sergej uslyšel kovové cvaknutí uzávěru. Heckler FN, s laserovým zaměřovačem a přídavným zásobníkem, uvědomil si. A s tlumičem. Určitě s tlumičem. Skoro uvolněně se opřel čelem o zem a čekal. Ozvalo se tiché plop kulky, pronikající do masa, skřípnutí drcených kostí a čvachtnutí, jak čísi tělo dopadlo do špinavé břečky. Udiveně sebou trhnul a zaplatil za to dalším přívalem bolesti.

"Vydrž," znovu ten profesionální hlas, pevný stisk na rameni, vpich jehly a palčivé napětí pod kůží... A pak už jen ticho a temnota.

"Je mi to opravdu líto, Sergeji. Víš, že si tě vážím," Merisov si nalil další sklenici vodky a s labužnickým výrazem upil. "Dáš si ještě stakančik?"

Sergej seděl na své židli, ruce uvolněně položené na kolenou. Věděl, že jakýkoliv prudký pohyb by znamenal smrt. A jemu se zemřít nechtělo. Ještě ne. Ti dva od ochranky, stíny za zády, ho měli na mušce. Nepochyboval o jejich schopnostech. Merisov si vždycky vybíral ty nejlepších.

"Dám si," řekl nakonec, a ve tváři pečlivě vymodeloval výraz tichého odevzdání. Každého to jednou potkalo, dříve nebo později. Každý se po čase stal nepotřebným, pokud vůbec přežil léta služby. Mohl zemřít už dřív, mnohem dřív. Merisov mu nalil a přisunul k němu skleničku.

"Škoda těch testů. Víš, fyzicky jsi naprosto v pořádku, tedy pokud se to tak dá říct, ještě bys mohl pár let pracovat, ale ty nervy..."

Probral se do pekla bolesti a bílých stěn. Pokusil se vykřiknout, vzepřít se koženým popruhům, pachu dezinfekce a hadičkám, desítkám gumových hadiček, měnících jeho tělo v přestupní stanici barevných kapalin. Hlas mu uvázl v hrdle, v neschopnosti pohnout jediným svaem. Uvědomil si, že ani nedokáže zavřít oči. Sklonila se k němu rozmazaná šmouha jakéhosi obličeje.

"Čto s ním?"

"Probírá se."

"Dej mu ještě dávku."

Svět se rozpil v kaňce milosrdné temnoty.

Dopil svou vodku a už nebylo co říct. "Odvedte ho," pokynul Merisov stínům. Jeden z nich mu položil ruku na rameno. "Jdeme," řekl. Sergej vstal a vykročil ke dveřím. Jeden ze stínů šel před ním, druhý ho následoval. Nepředpokládali, že by se pokusil utéct. Měli jen chránit šéfa, kdyby se snad rozhodl vzít ho s sebou. Takoví už tady byli. Ale utíkat? To nemělo smysl. Bez směsi léků a drog by nepřežil ani týden. A smrt, kterou mu nabízeli, byla mnohem příjemnější.

Vyvedli ho na chodbu, šedý koberec tlumil jejich kroky, směrem k výtahu a k tichu nebytí. Tomu vepředu zlomil vaz jediným pohybem. Ten vzadu stihl vytáhnout pistoli, ale ještě než stiskl spoušť, otočil mu Sergej hlaveň do tváře. Krev a

šedé kousky mozku se rozstříkly po jemném vzorku omyvatelných tapet na stěnách. Pach spečených tkání a zkratovaného bio-waru. Sergej vyrval mrtvému zbraň a rozběhl se k oknu. Kamerový systém ho lhostejně sledoval. Věděl, že od okamžiku, kdy se hlídač podívá na obrazovku a spustí poplach, ho dělí desetiny vteřin. Zběsile tiskl spoušť a Heckler se mu zmítal v ruce. Kulky vztekly bubnovaly na zpevněné sklo okna. Konečně se po neprůstřelném materiálu rozběhla modravá síť trhlin. Skočil. Ramenem mu projela ostrá bolest, možná si zlomil klíční kost nebo jenom speciální výstuhy kloubu, ale sklo povolilo, husté okrasné křoviny ztlumily dopad z druhého patra, ale i tak skončil s vyraženým dechem, vstal a houkání sirén přimělo jeho nohy k pohybu. Pistole zůstala někde v haldách tlejícího listí, stejně by mu nebyla k ničemu, náboje do Hecklera byly na černém trhu pekelně drahé, a krátce sestřižený trávník, který ho dělil od třímetro-vé stěny z oceli a betonu, mu připadal nekonečný. Za běhu si serval bundu a hodil ji na ostnaté dráty, sršící napětím. Vyskočil, zachytil se drolící se omítky a zraněné rameno ho skoro zradilo. Skoro. Svalové posilovače zabraly, vyšvihl se na vrchol zdi, přišlápl bundu i s dráty a skočil na druhou stranu. Kevlarová kostra bot ztlumila náraz na staré dláždění a on

poděkoval rozmařilosti osudu a velení, které umístilo Centrálu do Staré Moskvy. Stmívalo se, a než z kované brány bývalého muzea Vostočnych kultur vyrazili první pronásledovatelé, ztratil se Sergej ve stínech klenutých průchodů a popelnic.

"Sergeji! Sergeji!" čísi hlas ho volal ze světa sladkého bezvědomí do kaskád bodavých světél. Neochotně otevřel oči.

"Jak se cítíš, Sergeji?"

Pokusil se pohnout a přes tuhou vrstvu obvazů zvedl ruce. Pootočil hlavu. Kožené řemeny ležely volně rozepnuté podél lůžka. Hadičky zmizely a s nimi i ta nejhorší bolest. Jen ve spáncích mu tepaly jehly chladu. Olízl si jazykem popraskané rty. Vlastně se cítil docela dobře. A vtom si to uvědomil. Drogy! Oni mu znovu dali drogy!

"Ty!" zachraptěl a pokusil se chytit muže, který se k němu skláněl, za klopy bílého lékařského pláště.

"Lež klidně," stlačil mu neznámý bez zjevné námahy zápěstí nazpět. "Ještě musíš odpočívat."

"Svoloč," zašeptal vztekly.

"A nerozčiluj se. Až se budeš cítit lip, všechno ti vysvětlím."

Zavřel oči a přál si propadnout se do temnoty. Ale bezvědomí se nevrátilo. Zato se vynořily další vzpomínky.

Věděl, že musí spěchat. Ne proto, že by snad dokázal předstihnout bezpečnostní opatření Agentury, že by měl šanci uniknout, ale proto, že do okamžiku, kdy přestanou působit drogy a on se zhroutí, tělo odmítne bioware a to, co mu pomáhalo přežít, ho zabije, nezbyvalo příliš času. A Sergej se chtěl podívat domů. Uvědomil si to až ve špinavém průchodu plném krys a odpadků, když si provizorně stahoval otékající rameno. Proto utekl. Chtěl domů. Projít se známými ulicemi, kličkovat davem turistů a dýchat vzduch, vonící kvetoucími třešněmi a pečenými klobásami. A dát si pivo. Jazyk se mu při té myšlence přilepil na patro. Rozhodl se.

Pohyboval se ve stínech, rychle a tiše, a pouliční rváči, zloději i šlapky před ním uhýbali. Děti noci a ulice poznaly dravce. Proklouzl Těvrovským bulvárem, kolem bývalé ZOO a dál, do novější zástavby obytných domů. Vyhýbal se osvětleným místům a kalužím mastné špíny. Viděl lépe než kočky, skrývající se ve výklencích prázdných oken před hladem místních obyvatel. Usmíval se jejich naježeným hřbetům a mrskajícím se ocasům. Když se zachytil zbytků požárního schodiště a začal šplhat vzhůru, s prskáním se před ním rozprchly.

Okno ve čtvrtém patře bylo pečlivě překryto tenkou černou látkou, aby z ulice vypadalo stejně opuštěně jako všechna kolem. Sergej vytáhl z boty podlouhlý nůž a palcem stisknul stylizovanou rytinu draka. Tenký laserový

paprsek prořízl temnotu a jediný přesný zásah vyřadil bezpečnostní mechanismy. Na látku už stačilo titanové ostří. Neslyšně proklouzl dovnitř a dopadl do podpěry. Nad hlavou mu hvízdla ocelová tyč. Plynule vykopl a podrazil muži před sebou nohy. Pak se napřímil. Muž tápal kolem sebe a hledal svou zbraň.

"Zůstaň ležet, Kiro," poradil mu Sergej.

"Kčortu! Tosešty?"

"A nehraj se mnou tuhle hru. Víš, co potřebuju, a dáš mi to. A já tě nezabiju, ale jen na chvíli vyřadím, abys nemohl informovat Agenturu."

Kiro se opatrně nadzvedl na loktech. "Víš, že vlastně fandím spíš tobě?" povzdechl si. "Ale nemáš šanci."

"To nech na mně."

"Tak pojď."

Sergej následoval svého zajatce do vedlejší místnosti, nevelkého prostoru bez oken, do posledního místa zaplněného výtahové techniky. Kiro shrnul z otáčivé židle haldu disků a součástek a usadil se k počítači. Sergej mu položil ruku na rameno.

"Nět. Dej mi něco, co máš hotové."

"Cože? Ale já tady nemám nic, co by ti sedlo! Na doklady, co ti můžu dát z fleku, by ti nepůjčili ani auto."

"Ukaž."

Kiro si odfrkl s uraženým výrazem profesionála, jehož práci nikdo neocení, a hrábl do jedné z přeplněných zásuvek. Vytáhl hrst v plastu zatavených kartiček a rozhodl je po stole.

"Tak se na to podívej."

Sergej se chvíli přehraboval hromadou kódů a tváří, až si jednu vybral. Strčil ji do čtečky. K tváři s vysedlými lícními kostmi a nakrátko sestřiženými, světlými vlasy patřilo jméno Petr Novotný, český občan, obchodník s elektronikou. Štěstí? Nevěřil na štěstí.

"Trochu se ti podobá," zavrčel Kiro. "Jenom se musíš ostříhat a změnit barvu očí, pak to snad projde."

Sergej se mezitím už připojil k počítači, japonskému Kiwai III s VR vstupem, který předtím pečlivě odřízl od Sítě, a přepisoval kódy v čipu, implantovaném do svého pravého předloktí. Nemohl si dovolit odmítnout takovou šanci.

;"Máš tady něco na spaní?" zeptal se pak.

"Jo, vyber si," kývl Kiro směrem ke skřínce se sedřeným červeným křížem.

Sergej vybral ampulku s modrým proužkem a skoro nečitelným nápisem v latině a natáhl její obsah do jehly.

"Podoždi, to nemyslíš vážně!" zděsil se Kiro. "To by sej mulo koně!"

"Vyhrň si rukáv."

"Hele, to je fakt moc. Vy gumuje mi to mozek, chápeš?"

"Vyhrň si ten rukáv."

Kirovi se na bledé kůži zaperlily kapičky potu, ale při pohledu na Sergejův výraz uposlechl. Vpich ho ani nebolel. A pak přišla temnota.

"Jak to jde?"

"Zatím nic zajímavého, musíme počkat."

"Vydrží to?"

"Řekl bych, že ano. Jenom nesmíme nic uspěchat."

Sergejovy splývaly hlasy s monotónním hučením ventilátorů a tichým šumem, který mu zněl v hlavě. Co nesmějí uspěchat? Chtěl otevřít oči a zeptat se, ale nepovedlo se mu překonat hřejivou malátnost, která se ho zmocnila. Nakonec se poddal a znovu se propadl do vzpomínek.

Neostříhal se. Kdyby to udělal, mohli by si všimnout nepatrných odlišností ve tváři, detailů v uspořádání kostí. Takhle, jak doufal, to přičtou na vrub odrostlým vlasům staženým do ohonu. Barvu očí si ale změnil. Několik kapek

speciální chemikálie vymazalo jeho kaštanovou hněd a nahradilo ji ocelovou šedí. V levném butiku na Kutuzovském prospektu si koupil dlouhý plášť a aktovku, do které nastrkal omlácený notebook, několik disků s nejnovějšími informacemi ze světa elektroniky a jeden pornočasopis. Přidal prádlo, kýčovitou repliku jakéhosi prastarého tanku, sáček cucacích bonbonů a pár dermů s pololegální drogou, které získal výměnou za svůj nůž. Pak zašel do hospody, kde kromě mizerného piva a laciného jídla měli také přípojku na Síť, a objednal si letenky. Na svůj starý kód ze Semferopolského letiště do Japonska, proslulého svými černými klinikami, a o něco později z nového Dubažského na jméno Petra Novotného do Prahy.

Taxík ho dovezl až před rozlehlou odbavovací halu, moderní budovu ze skla a oceli, bludiště plné pojízdných schodů, výtahů a ztracených okamžiků. Vstoupil dovnitř, aby v desítkách odletových terminálů našel ten pravý, a tak tak potlačil touhu otočit se a utíkat. Zhlédl jich pět, nestejných postav, odhalitelných jen zkušeným okem, trochu rychlejší pohyby, váha na špičkách, napětí pod kůží. Čekají na něj! Přinutil se vydechnout, nepodobat se jim, a uvolněně vykročil k obrazovkám se seznamem odletů. Ještě si ho nevšimli... Pět by snad dokázal uniknout, ale mohlo jich tam být víc, skrytých ve vlnícím se davu, ve spleťtém tanci míjejících se cizinců.

"Musíš se mě držet, víš, Terezko," zaslechl povědomý zvuk a trhnul sebou. Čeština.

"Je tady moc lidí a mohla by ses ztratit." Žena s unavenou, ale pohlednou tváří a dívka v květovaných šatech, dva těžké kufry a bezradný pohled... Ucítil možnost úniku, jako šťvané zvíře našel skulinu a vrhl se do ní.

"Mohu vám pomoci?" doufal, že ho nezradí léty získaný přízvuk, ale ne, znělo to dobře, poctivý pražský dialekt.

Zvedla hlavu a trochu rozpačitě se na něj usmála: "To by bylo milé."

Vzal jí kufry a spolu se vydali k odletovému terminálu, LA 4, let do Prahy, to stejné letadlo a naděje, že mladého páru s dítětem si nebudou všimati. Prošli odbavením, celník udiveně zvedl obočí, když spatřil dermy s drogou, ale pak jen pokrčil rameny, zakázané to nebylo, a kdo chce kam... Fotku si už příliš nepřehlížel, s rutinou zkontroloval údaje v čipu a poslal Sergeje dál, dlouhým připojovacím tunelem přímo na palubu letadla. Věrka, tak se jmenovala ta žena, seděla jenom přes uličku a děkovala mu za pomoc. Vracela se z návštěvy u kamarádky, manžel se rozhodl ještě zůstat, řekla to s přízvukem bolesti a Sergej soustrastně pokývl, Petr Novotný, představil se, a pak už zakvílely motory a zrychlení je vtisklo do sedadel a Moskvu, zahalenou v chuchvalcích mlhy, smogu a vzpomínek, nechali za sebou.

"Kde jsme teď?"

"S Irinou, na palubě letadla. Vyšlo to nádherně, popál v lovušku a ani nevěděl jak."

Tentokrát se mu podařilo otevřít oči, pořád ten stejný bílý strop a šum ventilátorů, lepkavý pocit na spánku, natáhl ruku a dotkl se chladného kovu...

"Pozor, probírá se!"

"Jen klid, Sergeji, ještě musíš odpočívat," povědomá tvář a faleš v hlase, silné ruce ho přitlačily k lůžku a ucítil vpich.

"Kdo je Irina?" zašeptal z polosna.

"Představila se ti jako Věrka Wágnerová, vzpomínáš?"

Vzpomínal.

Když přistáli, pozvala ho k sobě. Na kafe, řekla. Taxík byl otři skaný Mercedes 201, starý snad deset let, a třešně nekvetly. Byl podzim. Přesto cítil podivné mrazení v zádech, chuť cukrové vaty a dětství. Tady vyrůstal, po otci Rus, ale po mamě Čech, Pražák. Možná tady byl i šťastný. Než mu po jednom vyšetření řekli, že umírá. BEDS, Syndrom rozšířené mozkové disfunkce, souhrnný název pro rychlé změny v mozkových tkáních, vedoucí k smrti. Dali mu měsíc. A pak za ním přišli z Agentury. Máme lék, řekli mu. Nezachrání vás, ale dá vám

čas. Pět, možná deset let. Ptal se na cenu. Vy sám jste ta cena, řekli. Celou noc se procházel v dešti pod rozkvetlými třešněmi. Nakonec podepsal.

Změnili ho. Voperovali mu do těla sady biotechnologií, narvali mu organismus léky a drogami, aby je přijal, naučili ho zabíjet a přežít. Stal se strojem, poslušným vykonavatelem rozkazů, cizí loutkou. Až donedávna. Do okamžiku před necelými čtyřiceti hodinami, kdy mu oznámili, že už ho nepotřebují a že ho nechají zemřít.

Věrka bydlela v prostorném bytě v prastarém domě na Malé Straně. Připravila večeři, překvapivě dobrou, na to, že ji vyráběla ze syntetických potravin, a když uložila Terezu ke spánku, rozlila natrpklé červené víno. Popíjeli v záblescích reklamních neonů a světel projíždějících aut, a když si rozepla bílou blůzu, roztančily se jí po těle barevné jiskřičky. Ani si nevzpomínal, kdy se naposled miloval. Skoro nesměle se dotýkal vztyčených hrotů ňader, sametově hebké pokožky a vlasů s vůní kvetoucích třešní. Pohltila ho v sobě.

"Víš, že jsi romantik, Sergeji?"

Byl vzhůru, víc při smyslech než kdy předtím, a tak si konečně pořádně prohlédl muže v bílém plášti, který seděl na okraji jeho postele. Povadlá víčka a prošeďivé vlasy konečně získaly jméno. Doktor Kraněv.

"Ale jinak nic moc. Žádná invence, jenom zvířecí vášeň. Nužné," ozval se další hlas. Sám Merisov.

"Co jste mi to udělali?" povedlo se mu položit otázku.

"Co myslíš?" ušklíbl se Kraněv.

Leďový osten poznání se mu pozvolna zakusoval do omámeného mozku. "Vy mi čtete myšlenky."

"Chyba, malcik. Jenom vzpomínky."

Vymrštil se z postele, rychleji, než čekali, a jediným úderem přerazil Kraněvovi čelist. Pak ho však prudká bolest za lebeční kosti vrhla zpět do temnoty horké nenávisti.

Vstal brzo, dřív, než se Věra probudila. Pohledem se rozloučil s bělavým sametem její pleti a kaskádou hnědých

vlasů a tiše se vytratil. Nechtěl ji budit, Šípkovou Růženku, čekající na kouzelného prince. On si připadal spíš jako zlý čaroděj, s postupujícím třesem ve svalech, pálicíma očima a kůží žhnoucí horečkou. Nedostatek drog se začal projevovat. Vzal si jeden derm, aby alespoň zmírnil příznaky, a vyrazil do ospalých ulic Prahy. Bylo pět ráno, pří-zračný čas, kdy se noc na okamžik zastaví, aby uprchlá před zmatkem dne. Bloudil ulicemi a připadal si ztracený, trochu unavený a trochu v rauši, zastavoval se na křižovatkách vzpomínek z dětství a přemítal, kam se vydat dál.

Okna domů se pomalu probouzela a křik těch pár posledních holubů, přežitků minulých desetiletí, se vytrácel v chrapotu motorů. Studený vítr cloumal holými větvemi stromů a Sergejovým šedým pláštěm. Aktovku zahodil do popelnice a nechal si jen dermy. Procházel ulicí jako stín z jiného světa. Lidé ho míjeli bez povšimnutí a on se jim vyhýbal. Hospody a putyky měly po ránu zavřeno, a tak mu nezbylo, než zamířit k jednomu z nonstop barů. Dal si pivo, ale chutnalo hořce a jazyk měl jako šmirgl. Pozdě, uvědomil si. Nedostatek drog se na něm už podepsal, jídlo mělo chuť pilin a pití se ztěžka prodíralo staženým hrdlem. Musí někde sehnat něco alespoň podobného látce, kterou jeho tělo potřebovalo. Ještě chce ochutnat tolik věcí...

Znal ta místa z dob svého dětství, polozbořené siluety opuštěných domů a děravých střech Žižkova, pach hořících odpadků a nemytých těl. Tady bylo šero i za slunečných dní, jako by noc nikdy tak úplně neodešla, držela se v chuchvalcích kouře a beznaděje. Proplétal se mezi haldami sutin, napjatý, připravený na útok, tady byl v cizím lovišti a dobře to věděl. Scházela mu důvěrně známá váha zbraně, z temných koutů ho sledovaly zlé oči a hlava mu pulsovala bolestí. Opřel se o oprýskanou stěnu a zvracel, snídaně smíšená s krví a zoufalstvím, a věděl, že je sledován.

"Nikdy bych nevěřil, že to vyjde."

"Člověk je v podstatě předvídatelný tvor," Kraněvův hlas trochu drhl, zlomená čelist se nestačila zahojit.

Sergejovi prokmitlo za víčky vědomí bílých zdí a pláštů a pak se znovu ztratil ve vzpomínkách.

Věděli o něm. Stín opuštěného kostela, prázdný a mrtvý, místo, na které lidé zapomněli. Černé siluety křížů a náhrobků se rýsovaly proti špinavé temnotě nebe. Stmívalo se. Překvapilo ho, když si uvědomil, jak dlouho už prochází tichými ulicemi. Přilepil si na kůži poslední derm a doufal, že brzo už se někdo objeví a on si bude moci koupit další dávku. Vzduch byl plný kouře a tichých, šepotavých hlasů. Mohly to být pahýlovité větve stromů, šelestící ve větru. Z dálky k němu doléhal hluk velkoměsta. Stíny kolem se dloužily.

"Heleme se. Někdo sem zabloudil."

Neslyšel je přicházet, teď se ale jeho reflexy probraly. Bylo jich pět, ozbrojených noží a řetězy a obstoupili ho v nepravidelném kruhu.

"Potřebuju něco koupit," řekl jim.

"Ták," protáhl stále ten stejný, zřejmě vůdce. "Pán přišel nakupovat. A copak bys chtěl?"

"Černý prach, shot, nebo něco podobného."

"A hele, pán by chtěl fet! Prodáme mu něj akej fet, kluci?" obrátil se ke svým kumpánům.

"Sejde na tom, jestli má love," ozval se jeden z nich.

"A jestli má?" zajímal se další.

"Tak proč mu to prostě nevzít?" uchechtl se vůdce.

Sergej si povzdechl. Neměl náladu se rvát. Kdyby měl pistoli, snadno by je přesvědčil. Takhle mohl jen doufat, že budou rozumní.

Nebyli. První zaútočil vůdce, zepředu a přímo, další dva vyrazili zezadu. Sergej se sehnul pod letícím řetězem a hodil prvního útočníka do cesty těm vzadu. To už se k němu ale dostali zbylí dva. Pravého se zbavil tvrdým kopem do kolene, zatímco levému rozdrtil hrtan. Někdo z těch na zemi po něm hodil nůž a pak už ztratil přehled. Uskakoval a útočil, v tisíckrát ověřeném smrtícím tanci, svalové posilovače a neurovlákna ještě fungovaly, užme naplno, ale dost na pár pouličních rváčů, nedokázali ho ani zasáhnout a on je zabíjel, nemohl jinak. Když skončil, žil už jen jeden, světlovlasý mladík s hezkou tváří pokrytou vlastní krví.

"Ten fet!"

Kluk zavrtěl hlavou, oči rozšířené hrůzou a skoro slepé v přicházející noci.

Prohledal je. Neměli u sebe nic, kromě pár laciných dermů, ještě slabších než ty, které si koupil v Moskvě, a dvě krabičky cigaret. Vzal aspoň ty, nekouřil, ale kdo ví, snad mu to pomůže, přilepil si na kůži všechny dermy najednou a nechal posledního živého ležet mezi těly.

"Nezačal zrovna nejlíp." "Ne. Doufejme, že tím to neskončilo." "Ještě máme pár hodin nahrávek." Zaúpěl a pokusil se prodrat skrz mlhu sedativ. Nahrávek? Jakých nahrávek, honilo se mu hlavou. O čem to mluví?

O čem to mluví, pomyslel si. Hlava mu pulsovala zběsilou bolestí a něco ho studilo na tváři. Musel to přehnat, snad byly ty dermy silnější, než si myslel, nebo to jeho organismus prostě nezvládl.

"Je narvanej biowarem až po uši. Svinstvo! Navíc vod-dělal čtyři z Myškovy party. Nechal bych ho skápnout."

"Na to jste mě nemuseli volat."

"No jo, ale co když je to špicl."

Hlasy se mísily v zmatek vět, kterým nerozuměl. Jako by mluvili cizím jazykem. Pokusil se otevřít slepená víčka.

"Nechtě mě s ním."

"Já nevím, moh by bejt nebezpečnej."

"Řekl jsem."

Kroky na betonu, skřípot drcených kamínků.

"Tak vstaň."

Zvedl se do sedu a udivilo ho, že vůbec dokázal poslechnout. Rozhlédl se. Kostel byl plný prachu a pavučin. Prázdné lavice, poletující cáry papíru... Povalená socha světce němě zírala ke stropu. Kristus nad oltářem skryl tvář ve tmě a záblescích plamenů. Na chladné podlaze skomíral malý ohýnek a u něj seděl stařec.

"Dáš si?" vylovil zpod umaštěných vrstev kabátů a rozer-

váných dek, pod kterými se skoro ztrácel, plechovku piva. -

Sergej opatrně přikývl, netušil, co ten pohyb udělá s jeho hlavou, a když se nestalo nic, vstal a popošel k ohni.

"Posaď se."

Poslechl, docela rád, protože svět se mu houpal před očima, a vzal si nabízené pivo. Chutnalo výborně, až se zakuckal a nevěřicně se zadíval na otlučenou plechovku.

"Umíráš," řekl stařec a znělo by to směšně, od té hromádky seschlých kostí potažené zažloutlou kůží, kdyby nevěděl, že je to pravda.

Dal si další hlt a labužnický ho převaloval po jazyku.

"Co s tebou? Sotva jsi sem přišel, zabil jsi čtyři děti."

Absurdita těch slov ho přinutila promluvit: "Děti? Ty tvé děti mě chtěly oddělat. Zabíjel jsem i pro mňá." A mladší, pomyslel si, ale to už nedodal.

"Neptám se na jejich věk ani úmysly," odsekl stařec, jako by zachytil i tu poslední myšlenku, "ptám se, cos udělal ty."

Sergej pokrčil rameny.

"Co chceš dělat dál?"

Ušklíbl se. "Jak jsi správně poznamenal, umírám."

Stařec po něm zle blýskl očima. "Tvoje tělo umírá. Ale to sis vybral už dávno."

Trhl sebou. Ani nevěděl proč, ale urazilo ho to. "Já si vybral život!" štěkl. "Možná mizernej, možná špatnej, ale život!"

Stařec se rozesmál a znělo to jako skřípění drcených kostí: "Pitomče. Tos za ty roky nepochopil, jak to bylo?" Odmlčel se a vytáhl další plechovku s pivem. "Co si myslíš, že je BEDS? Nějaká nemoc? Ne, je to záminka, proč každoročně otestovat tisíce kluků a pak ty, jejichž organismus projevuje zvýšenou schopnost přijmout bioware, přesvědčit, že umírají, a donutit je podepsat."

Polkl. "Cože?"

"Mysli chvíli sám," odsekl stařec.

"Řekls, že BEDS neexistuje," zopakoval Sergej to, čemu nemohl uvěřit. "Že jsem vůbec neumíral. A že jsem podepsal smlouvu se smrtí," dodal po chvíli.

Stařec neodpověděl. Otevřel si pivo a s blaženým výrazem se napil. Ticho se vleklo, zlé a lepkavé, rušené jen praskáním ohně. Sergej mlčel. Co měl říct. Podvedli ho, víc, než by kdy předpokládal, zneužili ho a on by je za to měl nenávidět, ale bylo mu to jedno. Cítil jen tupou únavu a byl za to skoro vděčný. Aspoň na chvíli se zbavil bolesti.

"Co můžu dělat?" zeptal se nakonec.

Starcovy oči, až teď si uvědomil, že jsou černé jako temnota kolem, ho posměšně sledovaly. "Co můžeš? Co chceš, na to se ptej."

Přes tlustou deku otupělosti se mu do mozku konečně prodrál vztek: "Chci? Copak si můžu vybrat?"

"To je on? Ten dědek?"

"Točno. To je ten, kterého jsme hledali. Pošlu tam zásahovou jednotku."

Sergej se zachvěl a úsilí otevřít oči, probrat se, mu rozpoutalo v těle vlnobití bolesti.

"Slyší nás?"

"Řekl bych, že ano. Že mám pravdu, Sergeji?" horký

dech ve tváři, výsměšný tón. "Jak se ti líbila role trojského koně? Znáješ ty vůbec, co to je?"

Opíral se o polozhroucený portál a hlava se mu točila. Venku mrholilo a dírami ve střeše se prodírala voda a bušila na matný povrch louží a křehkou hranici početnosti.

"Kdo vlastně jsi?" zeptal se starce.

"Říkají mi Niščij," uchechtl se, a vyvolal tak ze zasunutých zákoutí mysli úryvky legend. O tom, který odešel z Agentury. O tom, který to přežil.

"Ty?"

"Musíš jít," nedal mu čas na další otázky. "čekají na tebe."

Odfrl si. Pitomci. Proč mu nedají pokoj. Copak nepochopili, že už to má spočítané? To se musejí nechat zabíjet? Nakonec pokrčil rameny a vyšel do temnoty a deště. Kdo chce kam...

Nechali ho obejít dva rohy a pak se na něj vrhli. Deset, možná patnáct kluků ozbrojených vším, co našli na ulici. Kdysi by je snad dokázal porazit. Ale reflexy mu selhávaly a pohyby měl trhané, jako by mu tělo už nepatřilo. Sesypali se na něj ze všech stran, rána za ranou, bránil se a vracel údery, pár jich zabil, ale pak upadl na zem a oni do něj kopali, zběsilí vzteky a strachem, slyšel praštění lámaných kostí a trhané kůže a bolest byla vzdálená a cizí.

"Vypni to. Dál už ho nepotřebujeme."

Tlak za lebeční kostí zesílil a na spánku ucítil chlad.

"Je na čáře. Co s tělem?"

"Dej ho patologům, třeba z něj ještě něco vyšetouraj."

Odvlekli ho na skládku.

"Smetí k smetí," řekli a nechali ho ležet tváří v odpadcích a vlastní krvi. Ztratil přehled o čase. Někdo se ho dotýkal. Slyšel šum hlasů. Pak bylo zase ticho a déšť. A bolest. Zvracel. Teplý proud mu stékal po předloktích a prosakoval mezi prsty do lepkavé břechky odpadků. Žalu-deční šťávy a krev.

"To je on?"

Pocit známosti. Tohle se už jednou stalo, ozvalo se mu v mysli. Cvaknutí závěru a tiché plop kulky, pronikající do masa...

"Zpackal jsem to," řekl starci u mihotajících plamenů. Kolem byla tma.

"Ani ne. Nevybral sis nejhůř."

"Poslali mě za tebou. Myslel jsem si, že jsem jim utekl, a oni to zatím všechno plánovali. Použili mě jako návnadu. Vedli mě na každém kroku. Dal jsem jim všechno, co chtěli. Přijdou a zabijou tě."

Znovu ten smích, skřípot drcených kostí. "Dals jim jen to, co jsem chtěl já. Ne víc. Takže se tím netrap."

"Ale oni přijdou... Co proti tomu můžeš udělat?"

"Neříkal jsem ti, že nezáleží na tom, co můžeš, ale co chceš?"

Ticho se táhlo, a byl v něm klid. Jen praskání plamenů. "Co chci?" zeptal se Sergej sám sebe.